



БАНАТСКИТЪ БЪЛГАРИ

Това лѣто, презъ месецъ августъ, банатскиѣ българи уредиха голѣми тържества, при които изразиха своята радостъ и задоволство, че сж се запазили като българи, макаръ да живѣятъ отъ 250 години въ чужда държава.

Какъ и защо сж напустнали дѣдитъ на тия наши сънародци родната си земя?

Въ Фердинандска околия има едно хубаво село — *Чипровци*. Нѣкога то било голѣмо и богато градче. Много младежи отъ него отивали да се учатъ въ чужбина, най-вече въ Италия. Тѣ виждали тамъ, какъ живѣятъ свободниѣ народи. Когато се връщали въ нашата земя, черното турско робство имъ се виждало тежко и непоносимо. Това ги подтикнувало да замислятъ и да работятъ за освобождението на народа си. Почнали да го обикалятъ тайно и да го подготвяватъ за въстание. Най-много работилъ за това *Петъръ Перчевичъ*, който билъ много ученъ човѣкъ и знаелъ нѣколко чужди езици. Той виждалъ, че българитъ сами не могатъ се бори съ голѣмата и силна тогава турска държава. Затова отивалъ и молилъ за помощъ императора на Австрия, краля на Полша и владѣтелитъ на други държави.

Минало време. Парчевичъ умрѣлъ, но други българи продължили неговото дѣло. Избухнала в ѳна между Турция и Австрия. Турцитъ имали голѣми успѣхи и стигнали до Виена, столицата на Австрия. На помощъ на австрийцитъ се притекли поляцитъ. Тѣхнитъ войски разбили турската армия и я обърнали въ бѣгство. Това насърдило българитъ. Въ 1688 година въ *Чипровецъ* се дигнало въстание. Бунтовницитъ скоро заели цѣла северо-западна България. Но турцитъ пратили срещу тѣхъ силна войска. Българитъ не получили отъ никжде помощъ. Тѣ се борили отчаяно, но били разбити. Започнала страшна сѣчъ. Градътъ Чипровецъ билъ опожаренъ и разоренъ. Заповѣдано било да се не остави въ него живъ човѣкъ. Които се спасили въ бѣгство, минали Ду-